

**Μία συζήτηση τρελάη
κ' ἀκαταλόγιτος πολύ.**

Π. — Μὰ ἐν μοι λες παρακαλῶ τὸ τρέχει τώρα πάλι
καὶ μὲ τὰκαταλόγιτὰ μῆς πῆρὰν τὸ κεφάλι;

Φ. — Λοιπὸν ἀκαταλόγιτος γνωρίζεις τί δηλοῖ,
φυλὴν κεφαλῆ;

Λοιπὸν ἀκαταλόγιτος γνωρίζεις τί σημαίνει,
καυκάλα χαλασμένη.

Ἄκαταλόγιτος λοιπὸν εἶπὸν τῆς θεᾶλλης,
θὰ πῆ πῶς εἰς' ἐλεύθερον νὰ κἀνγῆς εἰ, τι θέλεις
Κ' ἂν κλέψῃς καὶ θηρόσῃ καὶ ἰδιωτῶν Τίμειρα
ἐν σοὶ καταλογίζεται πῶν γ' ἰαὸτὸ καμμία.

Ἄς σοὶ τὸ πῶ σαφέστερον... ἐκεῖ ποὺ πῆς, σὸ σὸπῆ σου
οὐ στανετὶ σὸν ἔθνος,
καὶ οὐ κτωπὸ σὸν ἄνο,

καὶ σὲ καλὰ καθόμῃνα γρονθοκοπῶ τὴν μήτη σου.

Ὁδὸ μὴν ἀκαταλόγιτος λογιζομαι, γεννάδα,
ἔξ ὑπερμέτρου τάσεως πρὸς γρονθοκοπιανάδα.

Καὶ δεύτερον παραδειγμα, βρε Περικλῆ Φακίρη...

ἐκεῖ ποὺ πῆς οὐγγῶν
ἀπὸ μπαλκόνι σούρχειται κἀν ἀπὸ παραθύρι
σὲ μούτρα μὲ λειανῆ.

Ἐοὺ διαμαρτύρῃσαι γὰρ τὸ λουτρὸ σὸν κτήνος
κ' ὀφθαίνας καταπόρφυρος φωνῆν ἑπαναστάσεως,

οὐ μὴν ἀκαταλόγιτος λογιζεται κ' ἐκεῖνος
ὁ λούσας σε λικανηδὸν ἔξ ὑπερμέτρου τάσεως
πρὸς τὸ κενὸν ἀφ' ὀφηλοῦ τὰ βρομικὰ νερά του
κατὰ παντὸς ἀφρῶναδὸς τῶν ὄρμων διαβάτου.

Ἐκεῖ ποὺ πῆς ἀμέριμος ἐν ἀγορᾷ κληθροῦσθ
ἔρχομαι, Περικλέτο μου, καὶ σοὶ μαζὰ τῆ μοῦσαι.

Ἐοὺ γ' αὐτὸ τὸ μάθημα φωνῆν ὀφθαίνας κ' ἄλλην,
οὐ μὴν ἀκαταλόγιτος λογιζομαι καὶ πάλιν
κ' ἀπὸ τοῦς ἀνωτάτους μας κ' ἀπὸ τοῦς κατωτάτους
ἔξ ὑπερμέτρου τάσεως πρὸς τὸ μαζῶν μουσάτους.

Βλέπω τὰπορευτήρια τὰ τόσα τοῦ καιροῦ μου
κ' ἰγὸ στοῦς τοίχους, Περικλῆ, πηγαίνω πρὸς νεροῦ μου.

Ἐοὺ γὰρ τὸ κατάδραγμα δοῆν δοξῆς μεγάλην,
οὐ μὴν ἀκαταλόγιτος λογιζομαι καὶ πάλιν
κ' ἀπ' ὅλους τοῦς ἐπιφανεῖς κ' ἀπ' ὅλους τοῦς προσηχίτους
ἔξ ὑπερμέτρου τάσεως πρὸς τὸ ποιῆν τοίχους.

Αἴφνης τὸν ἔθνος βλέπεις μὲ
ἐξῆν κυρία κἀν Ραιμῆ
μὲ χεῖρ καὶ μὲ νοσημῆ.

Μ' ἔλιγωσες, τῆς ταμπουνας, μὲ τὸ πελὺ σου νεῖ,
σὸν νῶσι κανῆτο, κυριαμῆς,
καὶ τοσοῦ τῆς δίνεις δοῦ ταμπουνας,

ποὺ μάννα μου καὶ σαρκιστὶ σπαρακτικῶς φωνάζει.

Ὁδὸ μὴν ἀκαταλόγιτος καλεῖται θηλυδρία
ἔξ ὑπερμέτρου τάσεως πρὸς τὸ τομπῆν κυρίας.

Σοὺ δίνω μία μαχαίρᾱ,
σοὺ δίνω μία κουμπούρᾱ,
καὶ σὺ περμένος κατὰ γῆς
μόρτο Σαρφὸν φωνάζεις,
συλλήβδην καὶ κοντολογίᾱ
τὰ πέταλα τινάζεις.

Ὁὐ μὴν ἀκαταλόγιτος περὶ σὴν κοινοῦναι
ἔξ ὑπερμέτρου τάσεως πρὸς ἀνθρωποκτονίαν.

*Ακαταλόγιτος κ' ἔπóταν δέρνης,
ἀκαταλόγιτος κ' ἔπóταν πέρνης
καὶ καλοπίνης καὶ καλοτρῆς
σὲ Πρωτανεῖα καινῆς μητρῆς.

*Ακαταλόγιτος κάθε φορά,
ποῦ νέον χροῖμα πέρνεις φαρτίας,
ἢ δαιμονίεσαι μὲ πατέρα
ἔξ ὑπερμέτρου φιλοπατρίας.

*Ακαταλόγιτος περὶ σὴν ὅταν τρῆς τὰ κοποῦλᾱ
κάθε ραγιά φοροθεῖς καὶ καθενὸς πληθείου,
καὶ ὅταν γκαρίζῃς ἀπέλωσ σὲ γαϊθουρῶ καπούλᾱ
πῶς ἔλους ὁμοθυμαδὸν μᾶς ἔχεις διὰ βίου.

*Ακαταλόγιτος κ' αὐτοῦ, ποῦ ἔξῆνα δίκῃα τρῶνε,
ἀκαταλόγιτος καθεὶς ἢ νήσους ἢ χορτάτος,
ἀκαταλόγιτος κ' ἔγῳ καὶ σὺ, βρὲ φαμφαρόνε...
μήπως ἀκαταλόγιτον δὲν εἶναι καὶ τὸ κράτος;

*Ἀπ' ἔσους εἰς τὴν πλάσῃγα, βρὲ Περικλῆ, βαρύνου
ποδὸς κατελόγισε ποτ' ἔσὸ κράτος τιμωρίαν;
ἀκαταλόγιτον κ' αὐτὸ τὸ δυστυχῆς τὸ κρῖνον
μὲ μίαν τάσαν ἐκφυλὸν πρὸς ἀδιαφορίαν.

*Ακαταλόγιτον κ' αὐτοῦ, ποῦ δρᾶ μὲ νόμον πλουτο...
γὰ πῶς μου σὲ παρακαλῶ τὸ κράτος εἶναι ταῦτο;
μ' ἐρώτησ' ἕνας κουτεντές...

Π. — Καὶ οὐ τί τοῦπες, χάχα;
Φ. — Ἐγὼ δὲν τοῦπα τίποτα, τοῦ γέλασα μονάχα.

*Ακαταλόγιτος καθεὶς, ὠχρὸς ἢ ροδοπάρμιος,
καὶ μὲς σὴν γῆν τὴν εὐτυχῆ τῶν χλοῦναι καὶ τῶν χρῆστων
λογίεται πραγματικῶς εὐδαίμων καὶ μακάριος
ὁ ζῶν ἀκαταλόγιτος μετ' ἀκαταλόγιτων.

*Ακαταλόγιτον πολὺ, ποῦ θέλεις νὰ γελᾷσης...
μήπως ἀκαταλόγιτος δὲν εἶναι κ' ἔλ' ἢ πλάσῃ;
Ὅσο κ' ἂν εἶσαι τῆς ζωῆς τεχνίτης ἐπιδέξιος,
εἶτε τῆς Κίνας Τσάου — Τζὲν ἢ Μέγας Δοῦξ' Ἀλέξιος,
ἀρτῆρας τὴν μετὰ θνητῶν ἀνθρώπων κοινοῦναι
ἔξ ὑπερμέτρου τάσεως πρὸς ἄλλην αἰώνιαν

Εἶναι βεβαίως φυσικὸν νὰ τὰ κορδάνουν ἄλλοι,
ποῦ ζοῦν ἀναστεινάζοντες, ὅταν στεναγμῶν τὴν κτίσιν,

μὰ νὰ πεθαίνομε κ' ὅι Τζὲν κ' ὅι Δοῦκες ὁ μεγάλοι;
τὲν τὲν ἀκαταλόγιτον καὶ πράγμα παρὰ φύσιν.

Π. — *Ἀπέθανε κ' ὁ μέγας Πάν,
ἀκαταλόγιτον τὸ πᾶν,
κ' ἄλλο δὲν μένει λογικὸν ὅσον κόσμον, διακομάρη,
παρὰ νὰ τρῆς ἐκ μέρους μου παράλογον στηλιζάρι.

Ὁ Ράλλης μὲ φρεσκάδα ἐπάνω σὲ δορκάδα.

*Ὅσον Ράλλη τὸν δημοφιλή,
ὅσον Ράλλη τὸν πολὺπειρο,
τρέχουν νὰ μάθουν πολλοὶ
πῶς πέρασε σὴν Ἠπειρο
μὲ τοὺς Καίμακάμῃδες, μὲ τοὺς Μουτσαρῃφῃδες,
καὶ μ' ἔλους τοὺς ἐρίφῃδες.

Τῶν Ἀλβανῶν τὸν Γκαγιαγᾶ
καὶ τὸν τρανὸ Φενζουλαγᾶ
τὸν εἶχε δευφῃρο.

Κ' ἔνα ζαρκάδι ζηλευτὸ,
ποῦ λῆς πῶς εἶναι φερτωτὸ,
παρέλαβε γὰ δῆρο.

Εἶθε τῆς εὐάνδρου χώρας περιλάμπρους οὐρανοῦς
καὶ τῶν Ἀκροκεραυνίων ἀκουσε τοὺς κεραυνούς.
Τοῦτο τὸ τρανὸ ταξεῖται τὸν εἰδίδεξε πολλά...
περὶ γῆρας μεγάλῃ
ὅσον κ' αὐτὴ τοῦ χρυσομᾶλλῃ
δίνει γνῶσι καὶ μοιλά.

*Ὅλ' οἱ φίλοι τραγουδοῦν,
στρώνονται φανίκαν κλάδοι,
κ' ἔλοι τρέχουνε νὰ δοῦν
τὸ ζαρκάδι, τὸ ζαρκάδι.

Μὲς ὅτου πρῶτος ζαρκαδοῦ τοῦ καθρεφίτῃτα: τὰ μάτζα
καὶ ξεχᾶνε τὰ γεννάτζα.
Κ' ἔταν κἀνὴ πῶς θυμόνε,
τὸ ζαρκάδι σιγανὰ
θὰ τοῦ λέγῃ: μὴ ληροῦνε:
τῆς Ἠπείρου τὰ βουνά.

*Ἐληομῃνησε τὴν σάχλα, ποῦ ναρκῳνε τὴν Ἀθήνα,
πέρασε δρυμοὺς καὶ κάμπους, Ἀργυροκάστρα, Δελδῃνα,
κ' ἤτανε τὸ πέρασμά του μῆα φωτεινῆ βολῃς...
τώρα σκεπτικὸς γυρίζε,
καὶ καθεὶς παραμυρίζε
νὰ παράσῃ μὲ ζαρκάδι τὸ ζαρκάδι τῆς Βουλῃς.